

Elke kwartaal wordt er een 'vrijwilliger van het seizoen' verrast door de voorzitter van HSV

Bloembinderij 't Loo
www.hmfbloemen.nl

met mooie bloemen van

en een waardebon van

Bedoeld om bijzondere vrijwilligers in het zonnetje te zetten.

Vrijwilliger van het seizoen: de Herfst-Winter-Lente-Zomer

Een Vereniging als HSV drijft op de kracht van vele vrijwilligers. De een doet dit - de ander dat, de een doet veel - de ander iets minder, de een loopt al jaren rond en de ander komt net kijken.

Vrijwilligers: allemaal op de eigen wijze Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Zoals ook de seizoenen van een Jaar: de Lente, de Zomer, de Herfst en de Winter.....

vraag aan mensen welk seizoen ze het meest belangrijk of het prettigste vinden en je krijgt allemaal verschillende antwoorden. Maar juist door de afwisseling en het samenspel van alle vier seizoenen, is er het evenwicht in de natuur. En zien we steeds opnieuw die mooie dingen, die specifiek voor dát seizoen zijn.

Wij kiezen daarom elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen'.

*In de **Herfst** is dat een vrijwilliger die al jarenlang rondloopt en veel kennis en ervaring met zich meedraagt. In de **Winter** wordt er iemand belicht, die vanwege hoge leeftijd niet meer actief is bij HSV, maar dat wel lang is geweest en daarmee heeft bijgedragen aan de vereniging, zoals die zich heeft ontwikkeld (historisch perspectief). In de **Lente** laten we zien hoe een aanstormend talent onder de jonge vrijwilligers een frisse wind door HSV laat waaien. En in de **Zomer** wordt een vrijwilliger in de volle zon gezet, omdat hij of zij de brug vormt tussen jong en oud (de verbinding).*

Die cyclus wordt herhaald. We maken de cirkel rond.....

Vrijwilliger van de Herfst 2021: Jan en Tecla Zoon

In het verleden waren ze allebei al een keer vrijwilliger van de maand. Sinds de intrede van vrijwilliger van het seizoen, wordt gezocht naar mensen, die ook écht dat seizoen vertegenwoordigen. Zodat helder wordt dat elk seizoen (lees vrijwilliger van een bepaalde generatie) een eigen waarde in zich draagt. *In de Herfst is dat een vrijwilliger die al jarenlang rondloopt en veel kennis en ervaring met zich meedraagt.* En in dit geval zijn dat er twee.

's Morgens had ik Jan nog aan de telefoon over een storing aan de ketel en gedoe met het onderhoudscontract. En zoals bij allerlei andere zaken....er wordt tijd en energie ingestoken en uiteindelijk is het gewoon opgelost. "Het wordt dan wel wat later vanmiddag", zei hij. Want ik had een afspraak met hem gemaakt om die middag even samen naar wat beleidszaken te kijken (dacht hij, maar ik wist wel beter). "Of je moet naar HSV komen". Ik antwoordde: "Doe maar niet, want ik wil Tecla ook een paar vraagjes stellen". En dus stond ik eind van de middag bij hen thuis voor de deur met een mooie bos bloemen en een bon, om te benadrukken hoe waardevol zij voor HSV zijn. En dat al jaren lang. En even later zaten we met een wijntje aan tafel om van alles uit al die jaren op te halen.

De zus van Jan was een vriendin van Tecla. Zo leerden ze elkaar kennen, maar het duurde nog wel een paar jaren voordat ze verking kregen. "Ach ja, je kwam elkaar steeds tegen in dezelfde uitgaansgelegenheden....de Wit ja. Eerst was het los-vast en op een gegeven moment had je gewoon verking. Zo ging dat. Niks romantisch aan hoor". In 1975 zijn ze getrouwd, kregen zoon Rob en dochter Mariska. En inmiddels zijn ze de trotse grootouders van een aantal prachtige kleinkinderen, waar ze ook regelmatig op passen.

Toen ze verking kregen waren ze allebei al echt betrokken bij HSV. Jan is nu 74 en al lid vanaf zijn 10^e (dat was toen de minimum leeftijd, waarop je lid mocht worden). Hij loopt dus al 64 jaar rond bij HSV. En Tecla niet veel minder lang, want bij haar is het met de paplepel ingegoten door haar ouders.

Vader Gerard Bolten deed zelf veel binnen HSV en toen het gezin - na een periode in Australië te hebben gewoond - terugkwam, stapte hij meteen terug in het bestuur. Na verloop van tijd werd hij "een soort Jan Molenaar", zoals Tecla het benoemt. Een stille kracht op de achtergrond, die enorm veel werk verzet heeft.

Haar moeder Ellen was oprichter van het damesvoetbal bij HSV. Zij werd ook leider van het damesteam en bleef héél lang fanatiek supporter van het 1e van HSV. Ook verzorgde zij lange tijd het Clubblad. Tecla trad in haar voetsporen, overigens samen met haar zus Yvon (Pronk), die net zo'n boegbeeld van HSV is (ledenadministratie, wedstrijdsecretariaat en nog veel meer).

Begonnen met de donateurs ("boekjes rondbrengen, geld ophalen....het was in die tijd behoorlijk arbeidsintensief") en inmiddels steun en toeverlaat van de penningmeester. Al jarenlang. "Ik heb er heel veel zien komen en gaan, zoals dat met bestuursfuncties gaat. Met bijna allemaal heb ik het heel goed kunnen hebben". En dat is belangrijk, want al 50 jaar is Tecla degene die de administratie en boekhouding voor de club verzorgt. "En dan is het fijn als die samenwerking goed is en als je expliciet antwoord op je vragen krijgt."

Op mijn vraag wat haar al die jaren heeft gedreven en nu nog steeds, zegt Tecla: "Ik vind het werk op zich enorm leuk en het is heerlijk dat ik dat zelfstandig en thuis kan doen. Dan kan ik mijn eigen tijd indelen en ik hoef er niet voor de deur uit. Voordat ik kinderen kreeg deed ik dit ook als mijn werk".

Dat Tecla zo bekend was met en bij HSV was voor Jan heel plezierig. Als speler bij het 1^e (ongeveer 5 jaar) en daarna lang als speler bij het 2^e, gebeurde het natuurlijk weleens dat er gezellig en lang werd nagezeten. En Tecla begreep dat heel goed, óók toen er kleine kinderen waren en zij zelf lang niet altijd meer mee ging de kantine in. Die kantine, waar beiden zich als vrijwilliger van HSV overigens ook heel lang hebben bezig gehouden met de inkoop, waar ze voor gevraagd werden, toen de destijds betaald beheerder bij het bestuur had aangegeven, het teveel werk te vinden. "Súper leuk om te doen." Tecla deed de administratie en Jan veel van het sjouwwerk en het regelen van de geldzakken in de kluis. Samen gingen ze alle supermarkten af om overal de koopjes vandaan te halen en het voor de club zo goedkoop mogelijk te houden. "Het was inderdaad wel écht veel werk. Tegenwoordig gaat het met geautomatiseerde bestellingen bij de Sligro heel anders dan vroeger. En wordt het meeste bezorgd. Hoewel het van de huidige kantinegroep natuurlijk nog steeds behoorlijke inzet vraagt."

Na zijn actieve jaren als voetballer van de selectie behaalde Jan zo rond zijn 30^e zijn trainersdiploma. Hij werd gevraagd als leider van het 1^e elftal in de tijd dat Piet van Houwelingen trainer was. Ook was hij lange tijd jeugdleider, samen met Hans Ursem, in de tijd dat hun zonen Rob en Steven in de jeugd voetbalden. Zeven jaar lang ging hij 's zomers mee naar Kamp Texel als leider en ook zeven jaar lang zat hij in het bestuur (jeugdzaken en zaalvoetbal, waarvan hij medeoprichter was). En ook in de zaal was hij jarenlang coach. Al die kennis en ervaring komen samen in zijn lidmaatschap van de Technische Commissie. Zeker niet de geringste taak binnen HSV.

Daarnaast speelt hij een rol bij de onderhoudscommissie en 'last but not least' is hij een van die vrijwilligers die bijspringen waar dat nodig is en gewoon op alles een antwoord hebben.

Ook aan Jan de vraag wat hem al die jaren gedreven heeft en nog steeds drijft. En wat er nodig is om dit nog te blijven doen in de komende jaren. "Waardering is noodzaak. En het respect hebben voor elkaar en voor wat je doet. Dat is een tijdje weggeweest, maar gelukkig is de rust weer terug en de sfeer meer ontspannen. Zolang ik gezond ben en het leuk is blijf ik dit doen. Schoonmaken doen we nu met een team op maandagochtend; daarbij werken we met een app en dat gaat goed. Sinds het wegvallen van Jan Molenaar is er een probleem met verzorging van de was. Dat hebben we zo goed als mogelijk opgepakt, maar soms ga ik wel 5 x op een maandag heen en weer. Dat moeten we anders gaan organiseren. Ook met een app of zo en met meerdere vrijwilligers. Je moet het echt met

elkaar doen, dat is altijd de basis geweest, ook vroeger al. Vaste structuur en vooral ook gezelligheid. Zo maakte bijvoorbeeld elke maandagavond een ander team de kleedkamers schoon en dan daarna even lekker nazitten in de kantine met elkaar.”

Een goede herinnering 😊 dat konden we wel weer eens gaan invoeren!!

Op mijn vraag wat het mooiste is dat HSV heeft gebracht, antwoordt Jan dat het hem vooral sociale contacten, zelfs vriendschappen heeft gebracht. “Na de wedstrijden lekker nazitten met Ed en Til Robert en met Hans en Marian Ursem. Ook onze kinderen die het allemaal goed met elkaar konden vinden. Vriendschapsbanden voor het leven zijn er gesmeed.” Dat zie je overigens elke generatie op die manier ontstaan, ook weer bij de jeugd van nu.

Tecla ervaart vooral ook het gevoel van zingeving als heel prettig. En het gevoel van erbij horen, dat ze al van vroeger kent. “Dat van die papepel dus: je hoort gewoon bij HSV, het is een familie.”

En wat dat betreft ligt er bij kleinzoon Mees, die binnenkort mag worden ingeschreven bij de jeugd (de minimumleeftijd is behoorlijk naar beneden gegaan gelukkig) weer een nieuwe belofte.

Dragende vrijwilligers als Jan en Tecla zijn superbelangrijk voor HSV. Hun inzet is, net als die van vele andere vrijwilligers nu, in het verleden en in de toekomst, van wezenlijk belang voor de ontwikkeling en het soepel ‘draaien’ van de vereniging.

Vrijwilliger van de Herfst: Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Ellen Popma, december 2021